

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

Art. I. De probitate Confessarij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

2
QUÆSTIO I.
De Qualitatibus Con-
fessarij.

2. **P**ræcipua, quæ ad Confessarium, ut suo officio ritè fungi possit, spectant Qualitates, sunt Probitas, Scientia, & Prudentia.

ARTICULUS I.

De Probitate Confessarij.

3. De fide est, ad validam Sacramentum Pœnitentiæ, tum etiam reliquorum administrationem neque fidem, neque probitatem in ministro requiri. Ita definitum est in Concil. Tridentino *Sess. 7. can. 4. de bapt. & can. 12. de Sacram. in genere.* Nihilominus tamen quia Sacerdos in hac administratione specialiter subit personam Christi, ita ut actiones Ministri censeantur moraliter esse eadem cum actionibus Christi, idcirco omnino convenit, ut quemadmodum actiones Christi sunt sanctissimæ, ita etiam actiones Ministri seu Vicarij Christi sint sanctæ, id est, ut Minister eas pro Christo exercens sit in statu gratiæ, & perfectæ consummatæque virtutis; ne dum alias animas Christo lucrari conatur, ipse suæ detrimentum patiat. Quid hoc ipsi proderit? Certè licet universum status sacerdotalis magnam vitæ innocentiam exigat, tamen Confessarij munus præcipuam postulat morum probitatem, ne vel indignè Sacramentum administret; vel semet, ut dixi, in discrimen conjiciat tot, tam gravibus, tam contagiosis flagitijs audiendis;

vel pœnitentes ipsi sua peccata committere diffidant illi, quem noverint vel iisdem flagitijs implicatum, vel in ebrietate quidvis effutire, vel, quod omnium gravissimum est, ad turpitudinem etiam incitare solitum. Studeant ergo præ cæteris Christianæ perfectioni, & innoxie tractabunt Sacramentum, quod alioqui sæpe solet esse periculosum parùm probis & perfectis.

4. Sed quid? licetne à Ministro peccatore Sacramentum petere? suppono autem ex materia de charitate I. non esse licitum, ab altero perere actionem intrinsicè malam, hoc est, talem, quæ ab illo sine peccato fieri non potest: hoc enim est alterum ad peccatum inducere. Econtra verò II. esse licitum, actionem, quæ ab altero bene vel malè fieri potest, ab eodem petere ob magnam meam utilitatem, vel necessitatem; non enim tunc induco alterum ad peccatum, sed ab eo peto rem licitam, & simul permitto, ut ille eam faciat illicitè. Ratio hujus est, quia meum Jus non debet ob alterius malitiam impediri. Sic possum à fure meum librum repetere, etsi nôrim, eum etiam cum juramento negaturum, se habere &c.

5. His principijs bene attentis & pensatis illicitum est I. petere à malo Ministro Sacramentum, cujus administratio non possit hîc & nunc ab eo fieri sine peccato. Ratio patet *ex præced. num. 4.*

6. Illicitum II. extra casum magnæ utilitatis aut necessitatis petere à malo Ministro Pœnitentiæ, aut cujuscunque alterius Sacramenti administrationem, quam bene potest, sed prævidetur malè facturum. Est communis. Et ratio est, quia

quia sine causa non licet, ne quidem indirectè, dare proximo occasionem peccandi.

7. Licitum verò est III. in casu extremæ, imò etiam gravis necessitatis, aut magnæ utilitatis petere Sacramentum à malo Ministro; quia pono, illum in tali casu posse, si velit, licitè Sacramentum administrare; quòd ergo illicitè administret, illius malitià accidit, ob quam ego non debeo magna mea utilitate privari; multò minùs æternùm peire, si eo Sacramento extremè egeam.

8. Hinc ergo si duo sint Confessarij, & mihi constet, unum eorum in peccato administraturum Sacramentum Pœnitentiæ, teneor adire alterum, etsi sit meus Confessarius ordinarius, aut etiam Parochus. Non enim tanti momenti est mutare Confessarium, ut non teneat propterea illi, etiam indirectè, non dare occasionem peccandi. Secus esset, si nullus alius adesset Confessarius, & ego versarer in periculo vitæ: tunc enim omnino possem, imò etiam tenerer ab illo petere Sacramentum.

9. Ad hoc ut liceat à malo Ministro Sacramentum petere, parùm refert, quòd jam antè ad eam ministracionem paratus sit, si quidem cum eadem mea commoditate non possim habere Ministrum, licitè mihi ministraturum Sacramentum: si enim possim habere talem, teneor eo uti, sive dein ipse ex officio teneatur conferre Sacramentum, sive non. Et ita id suadet tum charitas erga proximum, quæ unumquemque obligat, ut suo proximo non der sine causa occasionem peccandi; tum etiam reverentia Sacramento debita: si enim cum æquali mea utilitate possum facere,

ut Sacramentum dignè tractetur, ratio naturalis videtur dictare, id esse faciendum. Suar. p. 3. T. 4. D. 28. f. 2. n. 2.

10. Est hîc valde bene notandum, non esse curiosè, nec studiosè aut scrupulosè inquirendum in actiones, & vitam Confessarij, & examinandum, an sit bene dispositus, vel non: hoc enim sine gravi ipsius injuria fieri non potest. Et licet rectà videam, eum à patrato scelere proferare ad Sacramentum ministrandum, bene tamen de eo præsumere possum, & cogitare, illum, cum primùm ab eo petitur Sacramentum, conteri, & bene esse dispositum.

ARTICULUS II.

De Scientia Confessarij.

11. Si Medicus vel Advocatus imperitus graviter peccat, morbi vel causæ alijus temporalis curam suscipiendo, atque ita hominem in periculum vitæ aut facultatum conjiciendo; tantò gravius crimen erit, animarum curam sine competenti Scientia suscipere, quantò major est æternæ salutis, quàm vitæ & facultatum jactura. Quapropter omnes uno consensu docent, eum mortaliter delinquere, qui confessionibus audiendis se exponit, nondum debitâ scientiâ instructus. Videndum igitur, quanta doctrina requiratur, ad munus hoc tutâ conscientiâ obeundum.

12. Quoniam autem Confessarius in hoc Sacramento triplex officium gerit, Judicis, Medici, & Doctoris, & quæ Judex dijudicare debet conscientiam pœnitentis, in quo statu hætenus fuerit, in quo nunc sit: quæ Medicus præscribere

f 02
 l. 1. mal
 tencia
 III
 I. A